Z toho jest patrno, že právo stížnosti do rozhodnutí a opatření soudů ve věcech umořovacích Ředitelství státního dluhu přiznáno není.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by vyřídil věcně rekurs Ředitelství státního dluhu.

Důvody:

Rekursní soud upřel neprávem Ředitelství státního dluhu právo stížnosti do rozhodnutí a opatření soudů ve věcech umořovacích. Nemuže býti pochybnosti o tom, že si erár může stěžovati proti usnesením, jimiž se prohlašují za umořené listiny týkající se státních dluhů. Právo to plyne z §u 9 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a jest uznáno v §u 7 čís. 11 vládního neřízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n., ukládajícím Ředitelství státního dluhu mimo jiné za povinnost dbáti toho, by nesprávné umořovací nálezy nevešly v moc práva. Jde jen o to, zda může Ředitelství státního dluhu podávati rekursy samo, či zda musí tak činiti finanční prokuratura, jež jest dle služební instrukce ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. povolána k zastupování eráru na soudě. Tato příslušnost finanční prokuratury není bezvyjimečná, dle §u 2 odstavec třetí služební instrukce ustanovují zvláštní předpisy, pokud v řízení na soudech a zvláště v exekučním řízení mohou jednotlivé právní úkony býti předsevzaty i jinými úřady než finanční prokuraturou. Takovým zvláštním předpisem jest právě také § 7 čís. 11 nařízení čís. 109/1921, neboť ukládá se v něm Ředitelství státního dluhu, dbáti toho, by nepříslušné nebo nesprávné vyhlášky a nálezy umořovací nevešly v moc práva, a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci. Z tohoto ustanovení plyne jednak, že Ředitelství státního dluhu má podávati proti nesprávným umořovacím usnesením opravné prostředky, tedy rozklady a rekursy, pokud ovšem jsou přípustny a důvodny, jednak že se při tom nepotřebuje dožadovati přispění finanční prokuratury, neboť má samo vésti se soudem potřebnou korespondenci, totiž sepisovati příslušné žádosti a činiti příslušné návrhy, k nimž ovšem náleží též žádosti a návrhy určené pro vyšší soudy nebo-li opravné prostředky. Z těchto důvodů odchýlil se Nejvyšší soud od dřívějšího svého názoru projeveného v rozhodnutí ze dne 4. září 1923, čís. 2897 sb. n. s., již obsírně odůvodněným rozhodnutím ze dne 21 července 1925, č. j. R I 586/25 čís. sb. n. s. 5188 a musil i v této věci uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 5291.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Vlastníci domu, kteří jej celý pronajali a zavázali se vykliditi místnosti, jimi v něm obývané, nemají nároku na odklad exekuce vyklizením těchto místností.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R I 801 25.)

Manželé H-ovi pronajali manželům R-ovým celý hotel a zavázali se soudním smírem ze dne 10. prosince 1924, že se do 1. srpna 1925 vystěhují z místností, v hotelu obývaných. Ježto tak neučinili, vedli proti nim manželé R-ovi exekuci vyklizením, proti níž domáhali se manželé H-ovi odkladu exekuce. Soud prvé stolice odklad povolil, rekursní soud zamítl návrh na odklad.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé spatřují nesprávné posouzení právní v tom, že rekursní soud uznal, že předpokladem odložení exekuce nuceným vyklizením podle §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jest, by povinná strana užívala v úvahu přicházejících místností na základě nějakého práva, a že ani vlastnické právo povinných není takovým právem. Stěžovatelé míní, že, kdyby povinní užívali místností, jimi obývaných, na základě nějakého práva, by vůbec nemohla proti nim vedena býti exekuce, že právní názor rekursního soudu odporuje tomu, že oni jsou vlastníky hotelu, ve kterém bydlí, že jsou propachtovateli tohoto hotelu, že tedy mezi nimi a pachtéři přece jenom trval určitý poměr právní, na základě kterého užívali svého dosavadního bytu, že nejsou ani vetřelci, ani naprosto bezprávnou stranou. Stěžovatelé úmyslně nechtějí porozuměti rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu (sb. čís. 3250), na které se odvolávala ve své stížnosti do usnesení soudu prvé stolice vymáhající strana a zbytečně polemisují s oduvodněním tohoto rozhodnutí. Stěžovatelé prodali (§ 1094 obč. zák.) smlouvou pachtovní užívání pachtovního předmětu a tím převzali povinnost, poskytovati pachtéřům umluvené užívání (§ 1098 obč. zák.). Poněvadž i pachtovní smlouva je smlouvou konsensuální (§ 1092 obč. zák. slova: uzavírají se týmž způsobem jako kupní smlouva), projevují propachtovatelé uzavřením pachtovní smlouvy vůli vzdáti se vlastnického užívání pachtovního předmětu ve prospěch pachtéřův. Proto sluší uznati, že právo užívání pachtovního předmětu z právního duvodu vlastnictví zaniklo z propachtovatelovy vůle. Pak ovšem nemá propachtovatel postavení oněch osob, které zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. v §u 1 uvádí příkladmo jako osoby ustanovením o odložení exekuce chráněné, neboť, kdo se sám a za úplatu vzdá svého bydlení, by z něho těžil, nemůže se dožadovati výjimečné ochrany zákona, jejíž poskytování by se v tomto případě příčilo dobrým mravům.

Čís. 5292.

Byl-li nedospělec vydrážděn ke škodnému činu chováním se poškozeného nedospělce, jest po případě škůdce povinen náhradou pouze poloviny škody.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, Rv I 988 25.)